MESEVILÁG.

Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

ARANYALMAK.

Mariskának van egy fája
Arany almafája,
Mint a két kis kék szemére
Ugy ügyel reája,
Öntözgeti — ápolgatja
Este-reggel s fékomadta
Halljatok csudára
Soh sincs alma rajta!

Pedig este levele nő
A kis almafának!
Aranyvirág búvik elő
Ölén minden ágnak
Csészéjéből pirkadatra
Mosolyog az aranyalma
S reggel nem találnak
Még egyet is rajta!

Van valami boszorkányság
Az egész dologba',
Másképp annyi alma mind
El nem párologna,
Csak nem maga jön utána
Jaj, a sárkányok királya
S vele lovagolva
Az ármádiája!

Vagy tán a históriának
Ott van a csomója,
Hogyaz Eta már talpon van
Első kakas szóra
Bibelődik a kis kerttel
És mire a Mari felkel
Csak ő a tudója
Annyi alma hajnal óta
Hogy hova is lett el!

Andor bácsi.

Rejtvények.

— ocsi — érleg
— lémér — rő
— ereg — arándok
— rem — kör
— ege

Egy történelmi nevezetességü hely neve.

K V

M . . . IN . . . DE . . . NTF . . . ELI . . .
RU . . . N . . . K . . .

Azok között, akik a rejtvényeket helyesen megfejtik három szép **könyvet** sorsolunk ki.

A május 14.-i számunkban közölt rejtvények megfejtői között három szép meséskönyvet sorsoltunk ki. A szerencse a következőknek kedvezett: *Pataki* Margitka (Pécs) *Jókai* Mór: A medvék országában c. könyvet, *Veress* Józsi (Kispest) *Krúdy* Gyula: A komáromi fiu c. könyvet, *Kosár* Böske (Szeged) *Pósa* Lajos: Csingilingi c. könyvet kapta.

A herceg levele.

(Folytatás és vége.)

Szálltak, mint a fergeteg
Erdő, rét, berek felett.
Meg sem álltak, mig az égre
Nem szökött a hajnal kékje.
Kéklő hajnal pirkadtánál
Meglátták a herceg házát
Meresztgette szemét Móka
— Nem látom a vén istrázsát
Haj, rikkantott, ha elkéstünk!
Két kapuja nyitva — tárva
— Az udvarán fegyveres nép
Nézzetek csak tarkaságra.

Odanéztek a vitézek. Csakugyan idegen nép zsibongott a herceg udvarán. Maga a vasfejü király volt ott a vitézeivel. Körülzárták a várpalotát, ő pedig ott hetvenkedett a herceg ablaka alatt.

— Burkus herceg jó napot
Nyisd ki csak az ablakot
Vendég vár künn szedte-vedte
Nem köszönti senki lelke?

Benn a cifra várteremben talpán volt az egész udvarnép. Sirt-rítt a szépséges királykisasszony, a burkus herceg pedig ott tünődött, buslakodott egyedül, nagy szomoruságban.

Lenn, a várudvaron a vasfejü király pedig csak ficánkoltatta nagy kényesen fekete paripáját és ujra felizent.

Hát majd én köszöntelek
Nem hagyok kövön-követ
Azért jöttem, állj a sikra
Megmérkőzni kardra, íjra,
Törjünk lándzsát, menjünk ölre
Vagy ha gyáván félnél tőle
Tán akad csak egy vitézed
Ki meg védne, vína érted?
Hallottad hát köszöntésem
Herceg, vagy még nem vagy ébren?

Hallotta bizony Burkusok hercege, de ha nem volt egy valamire való vitéz széles országában. — Csak ne lennék ilyen öreg, gyámoltalan — tépelődött — magam tanitanám őket emberségre. — Haj csak ne késnék ugy hirhozó vitézem Mucucur király válaszával, nem tartanék attól, hogy földönfutó leszek öreg napjaimban.

Ezalatt váltig csufolódott a vasfejü, utoljára a vár ajtaját dönditgette vasbuzogányával.

Hanem azért nem csüggedt el a herceg, nagyot fohászkodott.

Istenem, a házam, népem
Óvd meg a csúf veszélyben.

Hát, még jóformán el sem fohászkodta magát, kürt harsant meg, hogy csengett-bongott bele a környék. Mucucur király ármádiája közeledett, mint a forgó szélvész s egyenesen a herceg udvarának tartott. Haj, megriadoztak a vasfejü király katonái. A paripák ágaskodtak — bokrosodtak, ők pedig köd